

Стосовно сервісної діяльності торговельних підприємств, то вона спрямована на забезпечення ефективного торговельного процесу та задоволення потреб споживачів. Слід згадати, що сервіс у торговельній діяльності є одним із факторів визначення рівня задоволення потреб споживачів поруч з якістю товару та його ціною. Сервісна політика з погляду забезпечення ефективності торговельного процесу базується на оптимальному формуванні товарних ресурсів, дотриманні стабільно обсягу товарообігу, розвитку системи гарантійного обслуговування[1].

Якість сервісного обслуговування має значний вплив на імідж підприємства як виробника товару. В якості компонентів характеристик підприємства фахівці розглядають такі послуги:

- ціна, якість, гарантія;
- зручність розташування підприємства;
- ефективна організація сервісного обслуговування;
- впровадження нових технологій;
- наявність зворотнього зв'язку.

Список використаних джерел:

1. Безпарточний М. І. Сервісна політика торговельних підприємств. Вісник Хмельницького національного університету. 2014. №5 Том 1.
2. Громова Т. М. Торговельні підприємства та їх роль у створенні конкурентного середовища. Національна економіка. 2018. Інтелект XXI №4. С 50–53.
3. Кирилко Н. М., Бабич Ю. А. Конкурентоспроможність торговельних підприємств. Новини науки: дослідження наукові відкриття високі технології. 2019. Том 6. С 18–24.

Канд. фіз.-мат. наук Катан В. О., Івашкова А. О.

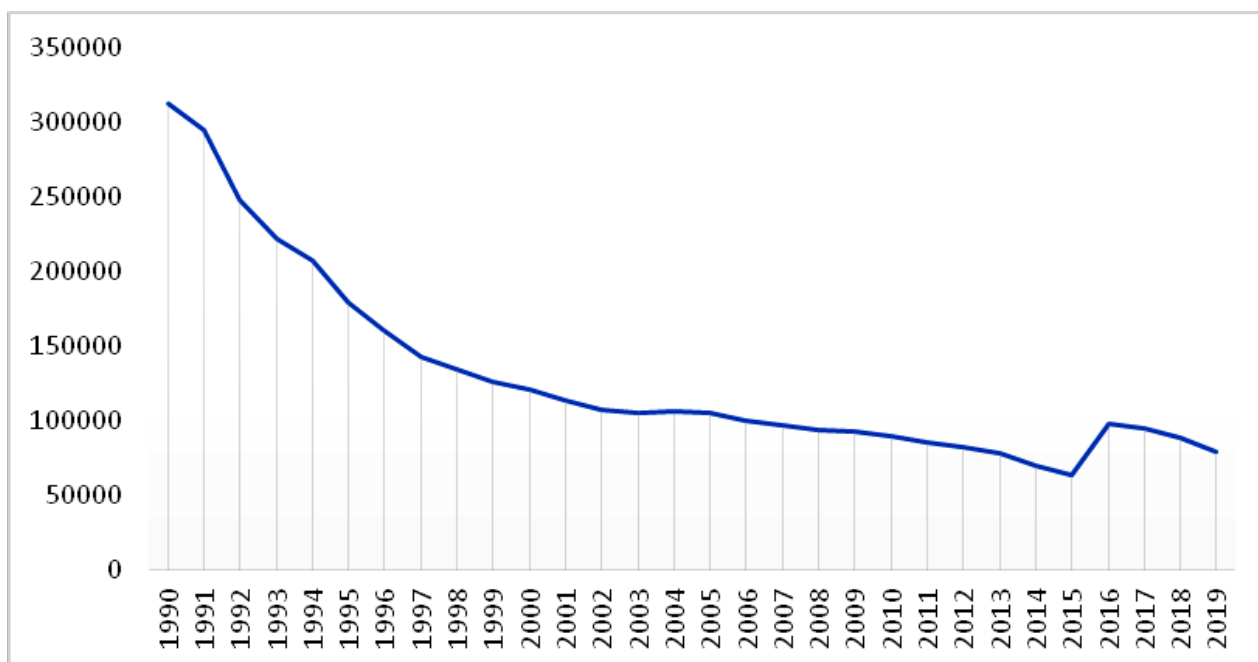
Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ В УКРАЇНІ:
ОСНОВНІ ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПРОБЛЕМИ**

На сьогоднішній день ефективна інноваційна діяльність вкрай важлива як для України, так і для всіх країн світу. Інновації дають поштовх для соціального, економічного, політичного, технологічного і екологічного розвитку суспільства. Саме тому так важливо розробляти нові методи та підходи до вивчення інноваційної діяльності і позбуватися внутрішніх чинників, які стримують упровадження інновацій.

Однією з головних проблем яка стримує упровадження інновацій в Україні є втрата науково-технічного потенціалу за роки незалежності. Проаналізуємо чисельність науково-технічного потенціалу України з 1990 по 2019 рр. (рис. 1) [1]. На графіку можна побачити, що з кожним роком в Україні спостерігається

стрімке зменшення науковців. Так, якщо у 1990 році їх чисельність становила більше 310 тис. осіб, то в 2019 році їх чисельність зменшилася майже в 4 рази і становить близько 79 тис. осіб.

Рис. 1. Чисельність науковців в Україні в 1990-2019 рр.

Крім цього, для створення інноваційної продукції потрібні саме кваліфіковані спеціалісти, які мають творчі здібності і здатні застосувати свої знання та вміння для продукування нових. Саме тому є доцільним залучення кваліфікованих інноваційних менеджерів, які будуть мати не лише традиційні економічні знання в області виробництва, а й будуть володіти основами технічних, інженерних знань, де здійснюється виробництво інновацій.

Іншою проблемою від якої напряму залежить розвиток інноваційної діяльності в Україні є проблема фінансування наукових досліджень. Проаналізуємо витрати на інновації за джерелами фінансування з 2017-2019 рр. (табл. 1) [1].

Хоча витрати на інноваційну діяльність в Україні з кожним роком досліджуваного періоду збільшуються, однак це відбувається не за рахунок держави, а за рахунок самих підприємств. Так, питома вага коштів державного бюджету у 2019 р. від усіх витрат на інноваційну діяльність становить лише 3,9 %, тоді як питома вага витрат власних коштів підприємств – 87,7 %, така тенденція спостерігається у всі роки досліджуваного періоду.

Так відбувається через те, що держава не має достатньої кількості фінансових ресурсів аби забезпечити фінансування інноваційної діяльності в повному обсягу. Через таку структуру фінансування, підприємствам доволі часто не вистачає коштів для реалізації своїх інноваційних проектів. А без

Том 8. МОДЕЛЮВАННЯ ПРОЦЕСІВ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ В ЕКОНОМІЦІ

впровадження інноваційної продукції наші вітчизняні підприємства не здатні конкурувати із продукцією розвиненіших у технологічному відношенні фірм зарубіжних країн.

Таблиця 1. Витрати на інновації за джерелами фінансування з 2017-2019 рр.

Витрати за рахунок	2017		2018		2019	
	млн. грн.	у % до загального обсягу	млн. грн.	у % до загального обсягу	млн. грн.	у % до загального обсягу
Власних коштів підприємств	7704,1	84,5	10742,0	88,2	12474,9	87,7
Коштів державного бюджету	227,3	2,5	639,1	5,2	556,5	3,9
Коштів місцевих бюджетів	95,6	1,0	13,4	0,1	109,9	0,8
Коштів інвесторів-резидентів	273,1	3,0	109,7	0,9	72,3	0,5
Коштів інвесторів-нерезидентів	107,8	1,2	107,0	0,9	42,5	0,3
Кредитів	594,4	6,5	473,9	3,9	853,2	6,0
Коштів інших джерел	115,2	1,3	95,0	0,8	111,6	0,8
Усього	9117,5	100	12180,1	100	14220,9	100

Отже, основними проблемами які стримують розвиток інноваційної діяльності в Україні є зменшення та недостатність знань науково-технічного потенціалу і фінансування, яке відбувається майже повністю за рахунок самих підприємств. Для вирішення даних проблем потрібно:

1) Виокремити спеціалізації для підготовки інноваційних менеджерів у вітчизняних вищих навчальних закладів, де студентам будуть надані необхідні знання в області виробництва інновацій.

2) Реорганізувати систему конкурсних відборів інноваційних проектів, а саме: створити електронну базу всіх конкурсних проектів, залучити до цього висококваліфікованих інноваційних менеджерів-практиків, почати відбір проектів у кілька етапів. Завдяки цьому державні кошти будуть йти саме на ті проекти реалізація яких буде ефективною для розвитку вітчизняної промисловості.

3) Створити необхідні умови для проведення модернізації виробництва.

4) Розробити дієві механізми ефективного функціонування інституціональної структури інноваційного розвитку економіки України.

Список використаних джерел:

1. Офіційний сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.